

Łuska

Klasyczny nabój pistoletowy ma metalową (najczęściej mosiężną) łuskę. W łusce osadzona jest spłonka i pocisk. Nabój pistoletowy ma kryzę łuski o zbliżonej średnicy co średnica łuski. W pobliżu denka łuski wykonany jest wtok, który umożliwia wejście pazura wyciągu broni i usunięcie z komory naboju pustej łuski po strzale.

Spłonka

Zadaniem spłonki jest zapłon ładunku prochowego umieszczonego w łusce. Po zbitiu spłonki przez iglicę pistoletu masa inicjująca zapala się, a płomień kanalikiem ogniowym przedostaje się dalej i zapala proch. Obecnie najczęściej stosuje się spłonki typu **Boxer** (z kowadełkiem wewnątrz spłonki). Są one popularne z uwagi na łatwość własnoręcznego przygotowywania amunicji. W starszych nabojach pistoletowych (zwłaszcza wojskowych) stosowano spłonki typu **Berdan**. W łuskach przeznaczonych do tych spłonek kowadełko jest częścią łuski. Z tego powodu raczej nie nadają się one do elaboracji.

Pocisk

Pocisk jest częścią naboju, która po strzale wylatuje z lufy. Najczęściej spotykane są pociski metalowe z pełnym rdzeniem ołowianym i płaszczem (mosiężnym lub miedzianym). Do zastosowań sportowych używa się z powodzeniem bezpłaszczowych pocisków całkowicie ołowianych, często mających kształt walca. Pociski bojowe są najczęściej półpłaszczowe z wydrążeniem wierzchołkowym, mają też nacięty płaszcz. Taka konstrukcja ułatwia grzybkowanie pocisku do średnicy znacznie większej od kalibru. Dzięki grzybkowaniu pocisk półpłaszczowy nie przebija ciała napastnika na wylot i zostając w ciele nie stanowi zagrożenia dla osób postronnych, co niestety może się zdarzyć przy strzelaniu pociskami pełnopłaszczowymi, zwłaszcza szybkimi. Pistoletowe pociski specjalne, np. przeciwpancerne o znacznie zwiększonej zdolności przebijania celów twardych, używane w wojsku i policji mogą mieć niestandardową konstrukcję (inny kształt, inny materiał rdzenia, itp.).

